

1829

Δεινοπαθήματα μοναχῶν ἀγίου Παντελεήμονος. Σιλιχτάρ Πότα.

«Αὐγούστου 30 τῆς Μονῆς Παντελεήμονος καινὸ θήμισιν τον κερὸ ποῦ ἔστειλε ὁ ρουμελης τον σιλιχταρη ποτα εις τα Ιωαννινα δια μουσελίμη κε δεν τον ἔκασαν μεσα ὁ βελίμπεγης κε μαχμουτ πασιᾶς μαζί με τοὺς αρβανιτες κε καθισε στον ζελοβα ημερας 40 κε το νισι το ηχε κλισμενο κε ηχε αρβανητη ο σαλικασος που εφύλαγαν ανθρωποι 130· κε καμαν εξοδα αρκετα το νισι κε τα μοναστηρια κε εμαζουν η αρβανιτες τα καεικια το βραδυ αποξω απο τον παντελεημονα κε τα φιλαγαν κε ἴχαμε κε στο μακαστήρι δυο κονακια αρβανιτες και μας ἔκαμαν πολὰ εξοδα κε ζιμιες κε εκαμαμεν κλισμενη απο αβγουστου 30 εος οκτομβριου 7 δια ενθιμισι Παναγιωτης αδελφος του ιγουμενου γραφο»¹.

1828

Καταγραφὴ κατοίκων Βιλαετίων.

«Ἐπρόσταξεν ὁ ρούμελης βαλοῆς και ἔστιλαν εις ὅλα τα βηλαεταν και εμετρισαν τῶν κόσμον ὄλων ἄνδρες γινεκες πεδίαν και κωριτζιαν μηκρούς μεγαλους ὄπου και μίαν ημερον τεκνων τω εγραφαν και κανένας δεν ημπορούσε να το ἔβρι ὅτι να εἴταν ὁ μέτρος ὄπου εγενωνταν εις ὅλα τὰ βιλαεταν, εις αω28 μᾶρτ. α.»

Καληνοικος ἱεροδιακωνας Παλεωρῆς².

«Ὁ Ρούμελη Βασιλεὺς τῆς ἐνθυμήσεως εἶνε ὁ Ρεσιτ-Πασᾶς Κιουταχῆς, ἀλλ' ὁ Ἀραβαντινὸς δὲν ἀναγράφει οὐδεμίαν καταγραφὴν τῶν κατοίκων ἔξιστορῶν τὰ κατὰ τὸν Κιουταχῆν, τὸν ὄποιον μάλιστα ὑπερεπαινεῖ ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅσα λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Ταφηλμπούζης πρὸς τὸν Λουκᾶν Βάγια ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω.

1831

Πόλεμος Τζάμηδων και Ἐμιν-Πασᾶ.

«Ηουλῆος 29 ἔγηνε πῶλεμος ης στη βελτζηστα ἦλθαν ἡ τζάμηδες και επωλεμοῦσαν με τω πεδῆ του ρουμελη την Νημηνη πασα ἦχενε ασκέρηο Ημην πασας δύο χηληαδες και η τζαμηδες διοιο χηληαδες τους ενικησαν³».

Ὁ Νημήνη πασᾶς οὗτος εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ρεσιτ-Πασᾶ Κιουταχῆ. Τὸ ὡς ἄνω γεγονὸς ἀναφέρει και ὁ Ἀραβαντινός⁴, ἀλλ' ἀντὶ τῆς 29 Ἰουλίου γράφει τὴν 3ην Ἰουλίου.

1830

Μονὴ ὄρους. Ἰωαννῆσιος Ἠγούμενος.

«Ἐτουτα τα μηνεα τα δωδεκα ηνε του μοναστηριου ορους και ὄπιος

¹) Εἰς τὸ πρῶτον ἄγραφον φύλλον τοῦ μηναιίου Ἰανουαρίου τῆς μονῆς ἀγίου Παντελεήμονος.

²) Ἐν τινι ἀγράφῳ φύλλῳ Τυπικοῦ τῆς Μονῆς Παληωρῆς.

³) Ἐν ἀγράφῳ φύλλῳ Μηναιίου Αὐγούστου Μονῆς Παληωρῆς.

⁴) Χρονογραφία τῆς Ἠπειροῦ τόμ. Α'. σελ. 390.

καὶ τα παρῆ να εχη την καταρα του μοναστηριου κα της παναγιας κα του αγιου Νικολαου και τα αγορασα εγο Ιωαννικιος Ἡγουμενος του μοναστηριου γροσ. 165 ητοι εκατον εξηντα πεντε».

1831

Ἰωαννικιος ηγουμενος (ευχετης) (μηπως κα εδιωχθην); κα εβαλαν τον μητρον χαϊταν επιτροπον εγο το εθελισα μοναχος μου δια καλην βουλην του μοναστηριου κα ομως εγελαστηκα και με εγελασεν αυτος και δεν καμει δια επιτροπος ουτος ουτε αλος. . . . » ¹.

1834

«Εγὼ ηγουμενος Ιωαννίκιος το αγορασα ετουτο το τριοδι του μοναστηριου ορους κα οπιος το αποξενωση νὰ εχη την καταραν τοῦ θεου και της παναγιας και τοῦ μοναστηριου και παντων των αγιων και του αγιου Νικολαου το εχο γροσ. 50 ητη πενηντα».

«1834 εφτιασε ο βεηπι εφεντης τους μῆλους στο ποηνηκοβα και τους επνιξε η λιμνη τον χειμωνα και δεν αλεσαν ολοτελας και εξοδιασαν πουκια 150 και παλε αλα εξοδα λεγω να καμη» ².

Ἡ Μονὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὄρους περὶ ἧς πρόκειται εἰς τὰ ἄνω σημειώματα, ὡς και εἰς τὰ προγούμενα, εἶνα ἀρχαιοτάτη ἀναφερομένη εἰς τὸ κατὰ τὸ 1321 ἐκδοθὲν χρυσόβουλον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου, ἔχουσα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του και τὸ τοῦ Κανακίου μετόχιον εἰς ὄνομα καλούμενον τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἡ Μονὴ αὕτη σήμερον κατὰ παραφθορὰν καλεῖται Τσόρα ³.

1834

Ἡ Μύλος τῆς Μονῆς Καστρίτσας.

«Εγγραφα ἐνθύμισιν δια τὸν μύλον, ὅποιος Ἡγούμενος εὔρει καιρὸν δίκαιον νὰ εἶναι ταβατζῆς νὰ ξεύρη νὰ ὀμιλήση πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ μύλου.

Ἡγούμενος Παρθένιος γράφω.

Ἡ μύλος τοῦ Μποϊνίκοβα ἦτο παλαιὸς χαλασμένος τοῦ Μοναστηριοῦ Καστρίτσας ἔγινε ἐπιμελητῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωακείμης ὁ μελενίκος, ὅπου (σήκωσε) τὴν ἁγίαν Μητρόπολιν, ὅ ὅπου ἦτον πλούσιος κατὰ πολλὰ μὲ τὸν πρόφην Ἡγούμενον Χρῦσανθον νὰ βάλῃ τὰ ἔξοδα ὁ Δεσπότης, τὰ ἔξοδα, ὅσο νὰ βγοῦν, νὰ πέρνη τὸ εἰσόδημα ὁ Δεσπότης καὶ ὕστερα νὰ εἶναι τοῦ Μοναστηριοῦ. Πρῶτα μίλησεν ὁ Δεσπότης μὲ

¹) Τὰ ἀνωτέρω δύο σημειώματα ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰωαννικίου Ἡγουμένου τοῦ ὁποίου και πρότερον ἐμνήσθημεν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον σελ. β'. τοῦ μηναιίου Μαΐου Ἐνετίησιν 1804 τῆς Μονῆς τοῦ ὄρους.

²) Ἀμφότερα τὰ σημειώματα εὔρηται ἐν τινι τριφδίῳ Ἐνετίησιν 1820 τῆς Μονῆς τοῦ ὄρους ἐπὶ τῆς πρώτης πινακίδος.

³) Ἀραβαντινοῦ Χρονογρ. Ἠπειροῦ Β'. σελ. 308.

τὸν Πασσᾶ Βαλῆ, Μουσταφᾶ Πασσᾶ τοῦ Ἰωαννίνου καλὰ καὶ τῶσσε τὴν ἄδειαν καὶ ἔστειλεν μαστόρους ὁ Δεσπότης ὕστερα πάγει ὁ Τοῦρκος ὁ Βεΐλη ἐφένδης, λέγει τοῦ Πασσιᾶ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο τῶν ῥωμαίων ὁ τόπος· ἀμέσως κράζει ὁ Πασσιᾶς τὸν Δεσπότη καὶ σχόλασε τοὺς μαστόρους· ὕστερα ἔβαλε μαστόρους ὁ Βεΐλη ἐφένδης καὶ ἐξάπωσε μὲ τὴν δύναμίν του· ἔγινε ὁ μύλος 1834 Σεπτεμβρίου 24· ἀρχίνησαν οἱ μαστόροι καὶ δούλεθαν ἐκείνη τὴ χρονιά, ἔκανε μεγάλη ξηρασία»¹.

«1834 Ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ 9 ἡμέρα Παρασκευῆ. Εκημιθη ὦ ιερομονοχος Πολίκαρπος καὶ ετάφι καὶ εστω δια ενθημισι»².

1835

Μονὴ Ἀσπραγγέλου.

Ἐπ' ὀνόματι τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὸν πρόναον ἐπιγραφή: «Ἰστορήθη ἡ παροῦσα ἱστορία δι' ἐξόδων Ἀγαστασίου Ζωρδούμη Ἀρχιερατεύοντος Κυρίου Ἰωακείμ Ἀρχηγουμενεύοντος Ἰωακείμ Γενναδίου τῶν ἱερομονάχων Παναρέτου, Δαμιανοῦ, Χριστοφόρου τῶν ἱερομονάχων διὰ χειρὸς Ἀναστασίου Τσεπελοβίτου 1835 Ἰουν. 10».

Ἔτος κτίσεως τῆς Μονῆς ἄγνωστον, ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ὁμως σφραγίδος «Σφραγὶς ἱερᾶς Μονῆς Ἀσπραγγέλων τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου 1600 NPZ'».

Εἰκάζεται 1814 Ἠγούμενος Παχώμιος ἱερομόναχος.

1876 Ἠγούμενος Ἰωακείμ.

1887 Ἠγούμενος Ἰωακείμ.

1900 Παπᾶ Γεώργης Γεωργιάδης³.

1838

Μονὴ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν τῇ Νήσῳ.

«Καὶ τό δε σὺν τοῖς ἄλλοις πέφυκεν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου εἰς Νησί Ἰωαννίνων, ὅποιος ἀποξενόση καὶ κλέψη αὐτῷ ἐπικαταρατος ἔστω παρα πατρος καὶ ἰοῦ καὶ θείου πνεύματος καὶ παρα τοῖς αὐτῇ ἄγιω εν τουτω τω αιωνι και εν τω μελλοντι αμιν». Γεγραπται παρ' ἐμοῦ τοῦ Βασιλείου Κ. Τζήμα» καὶ πάλιν «Ἠγουμενεύοντος Χριστοφόρου σὺν τῷ αὐταδελφῷ Γρηγορίῳ 1838 Ἰουλίου 20». «Ἐπιτροπεύοντος τῷ αὐτῷ χρόνῳ Ἀθανασιος μωραΐτης. Ἄχραντε μῆτερ παρθενε τῇ σῆ δεήσει καμφθείς»⁴.

¹) Εἰς τὸ πρῶτον ἄγραφον φύλλον λειτουργικοῦ βιβλίου ἐκδοαὶς Βενετίας 1791.

²) Μηναιὸν Σεπτεμβρίου τῆς Μονῆς Καστριτσῆς ἐντετήσιν ἀχμη' εἰς τὸ τελευταῖον ἄγραφον φύλλον.

³) Ἐκ τοῦ Καταστίχου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως.

⁴) Μηναιὸν Δεκεμβρίου τῆς ἐν τῇ Νήσῳ Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ εἰς τὸ τελευταῖον ἄγραφον φύλλον.

1839

Μονὴ Παληουρῆς.

1839. 1840. 1841. 1843. Εχορηματισα ἐγὼ ὁ παππᾶ γγελος εὐφημέριος εἰς το μοναστήρι παλιορίου με τῶν ἁγίων καθηγουμενον ἤλθαν καὶ ἔστω εἰς σιμιωσιν ¹.

1841

«Δωρεὰ παρὰ τοῦ πανευγενεστάτου Κυρίου Ν. Ζωσιμᾶ τοῦ πανοσιωτάτου Κυρίου Βενεδίκτου Ἱεροκήρυκος Ἰωανήνων» ².

Ἔσω τῆς πύλης ἀνωθεν τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἀναγινώσκομεν :

«Ἰστορήθη ὁ πάνσεπτος οὗτος καὶ θεῖος ναὸς τῆς ὑπεραγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου Μαρίας Γενέθλια, Ἀρχιερατεύοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Βελλᾶς Κυρ Κυρ Ἰωσήφ ἡγουμενεύοντος τοῦ Πανοσιωτάτου κυρ κυρ Δανιήλ· Ἐπιτροπευόντων τῶν ἐντιμοτάτων Κυρ Κυρ Ἰωαννου Νάϊτ καὶ Κυρ Δημητρίου Δρόσου. Διὰ χειρὸς Θεοδώρου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ 1833» ³.

1843

Μονὴ ὄρους Δουραχάνης.

«1843. 15 Μαρτίου εγῆνα ἡγουμενος εἰς τους ορους και δουραχανη ἀνατολης ηγουμενος» ⁴.

1848

Μονὴ ἀγίου Νικολάου Ντήλιου Στρατηγοπούλου.

Βενέδικτος ἡγούμενος τοῦ ἀγίου Νικολάου Ντίλιου ⁵.

1849 Ἡβρα χρέος χιλιαδες 9 καὶ ἄλλα ἔξοδα τοῦ μοναστηριοῦ σακκὶ χάρβαλο ἔξω ἀπὸ τὸ Μαστραφι τοῦ Μαναστηριοῦ καὶ μένουνε χηλυαδες 16000 ἀπὸ τοὺς 1849 Φεβρουαρ 2. ἤλθα στὸ Μαναστήρι ⁶.

1850 ἀπέθανε ὁ ἡγούμενος Πολύκαρπος ⁷.

1851

Μονὴ Σπανοῦ (Φιλανθρωπηῶν).

«Τὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει τοῦ ἀγίου Νικολάου τοῦ ἐπονομαζομένου σπανηότου ἂν τυχη κε χαθῆ κε ευρεθῆ εἰς τινὰ χερια καὶ να μην

¹) Ἐν ἀγράφῳ φύλλῳ Τυπικοῦ Μ. Παληουρῆς.

²) Κυριακοδρομίον εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ὑπὸ Ν. Θεοτόκη κτῆμα τῆς Μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

³) Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσίευσεν ὁ Δ. Πασχίδης εἰς τὴν «Ἠχώ», ἐνθα ἀνωτέρω, μετὰ μικρῶν προσθηκῶν.

⁴) Ἐν τῷ εὐχολόγιῳ τῆς Μονῆς ὄρους περὶ οὗ πρόσθεν πολλάκις ἐμνήσθημεν.

⁵) Σημείωσις εἰς ἐν εὐχολόγιον τῆς Μονῆς.

⁶) Μηναιὸν Νοεμβρίου Μονῆς Καστριτζης, γράφει ὁ ἡγούμενος Παρθένιος.

⁷) Μηναιὸν Φεβρουαρίου τῆς Μονῆς τῶν Φιλανθρωπηῶν. Ὁ Πολύκαρπος πρὸ τοῦ 1850 διετέλει ἡγούμενος, μετ' αὐτὸν δὲ Κωνσταντῖνος Ζωῖλος ἐκ χώρας Γουρμμένου.

τα δώσουν να ἔχουν τὴν καταραν τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς ὑπεραγίας Θεοτοκοῦ καὶ παντῶν τῶν ἁγίων ἀμὴν.

Ἦγουμενος Κωνσταντίνος μετὰ Ἀντωνίου Ἱερομονάχου ἐπὶ ἔτη 1851 Αὐγούστ. 22. Ἐτοῦτο τὸ παρὸν βιβλίον εἶνε τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν μυρέων τῆς λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ τὸν τῶν μοναζόντων ὑπογραμμὸν ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ ἀνακτῶν τὴν καλλονὴν· στήλην σωφροσύνης τὸν μέγαν Ἰωάσαφ ἐν ὕμνοις κατὰ χρέος ἀνευφημήσωμεν. Τοῦτο δὲ τὸ λέγομεν ἁγίου καθηγουμένου τῆς Ἀγίας Μονῆς ταύτης καὶ παράκλησιν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς Ἰωάσαφ Ἱερομόναχος¹.

1852

Σφοδρὸς χειμῶν.

«3 Μαρτίου. Ἐγένετο ἕνας χειμῶνας ὅπου δὲν ἤξεύρουσιν ποτέσ βορέας καὶ χιόνι. 1852. Ὀκτωβρίου 8. Ἐκαμε ἕνας βορέας τόσοσ σφοδρὸς, ὅπου δὲν ἄφησε κλαρί, ὅπου νὰ μὴν τὸ τσακίση· ἕως ὅπου ἔχασεν ὁ κόσμος τὰ δῆκτεια καὶ ἐγκρεμνισε τὸ μετζῆτι τὴ μύτι τοῦ αὐτὰ ἔγιναν ὅπου δὲν θυμουνται ὁ κόσμος»².

1853 «Ἀπριλίου 4. Ἐγένηκα ὀστὰς στὸ μετόχι χωρίον μπαρκουμάδες ἔγραψα ἐνθύμιση. Ἦγούμενος Παρθένιος».

1854

Γρίβας.

«Φεβρουαρίου 26 ἔγινε ἕνας πόλεμος φριχτὸς ὥρες 12. ἐπολέμισεν ὁ Γρίβας εἰς χωρίον Κουτσουλιό. Ἦταν Τοῦρκοι χιλιάδες 3 τρεῖς ῥωμαῖοι τριακόσιοι ἐνθύμισιν Παρθένιος ἡγούμενος. Στὴν πανάστασιν ἐπῆγαν ἀρβανῆτες στὸ μοναστήρι ἡμέρες 26 ἦταν πάει στὸ Μέτσοβο ὁ Γρίβας καὶ ἔστησε πόλεμον 22 Μαρτίου ἕως 26 ἡμέρες 4»³.

1859

Πυρκαϊὰ Ἰωαννίνων.

«Ὀκτωβρίου Α'. Δια ἐνθήμηση γραφομε ὅπου εκαηκαν τὰ ἠωάνηνα». 1859. Σεπτεμβρίου 4. νύχτα ἐκάηκε ὁ κεσλᾶς τῶν Ἰωαννίνων⁴.

¹) Ἀμφότερα τὰ σημειώματα ταῦτα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐτηρήσαμεν τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ κειμένου εὐρηναται ἐν εὐχολογίῳ τῆς Μονῆς τῶν Φιλανθρωπητῶν· ὁ περὶ οὗ λόγος κτήτωρ Ἰωάσαφ εἶναι Ἰωάσαφ ὁ φιλανθρωπινὸς ὁ κατὰ τὸ 1560 ἀνακαινίσας τὴν Μονὴν ὑπὸ τοῦ προγόνου αὐτοῦ Μιχαήλ τοῦ Φιλανθρωπινοῦ μεγάλου οἰκονόμου καὶ ὑποψηφίου τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων κατὰ τὸ ἔτος 1242 ἐν τῇ Νήσῳ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἧτις ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ Ἰωάσαφ καὶ Ἰφρονιστήριον διετέλεσεν τῶν Ἰωαννίνων.

²) Μηναιὸν Μαρτίου 1843 τῆς Μονῆς τῶν Φιλανθρωπητῶν.

³) Μηναιὸν Μονῆς Καστριτζης.

⁴) Μηναιὸν Ὀκτωβρίου τῆς Μ. Φιλανθρωπητῶν.

1861 Γρίβας. Δεινοπαθήματα Μονῆς Καστρίτσας.

«Ἐδῶ φανερώνω τὸν καιρὸν τοῦ Γρίβα ἐξημιώθη καὶ χιλιάδες δύο. Ἐβδομήντα ὀνοματέοι ἐκάθισαν στὸ μοναστήρι ἡμέρες τριάντα μοῦ πήραν γίδια 30 ἓνα βόη γεννήματα καὶ χορτάρια καὶ ξυλικά καὶ τὰ λοιπὰ οἱ πρακμαδῆτες ἐκαζάντησαν καὶ τὸ ρίχνουν βοήθεια χίλια πεντακόσια τὸ μοναστήρι γρ. 900 ἔξοδα καὶ κρίσεις γρ. 100.

Ποῖος συλογισμένος ἔγινε αἷτιος Χρῆστος Γιώργος νὰ μνημονεύεται αἰωνίως τὰ 500 τὸν διονήσιον τὸν ἔρριξαν κηνῶς ἡ χώρα ἔγραψα ἐνθύμισιν τὰ ἐσήκωσα με μολογο γρ. 1050 εἶνε τα τὴν ἡμέραν καὶ πλερώνει τόκον τὸ μεγάλο χρέος δὲν εἶχε τὸ μοναστήρι.

1861 Νοέμβριος Ἡγούμενος Παρθένιος τοῦ Μοναστηρίου. Τὸν Διονύσιον ἦταν θεμέριος τοῦ Μοναστηριοῦ σὶ πανάστασιν ἦταν φαπλικὸς ἐτούτην τὴν ἔτιαν τὸν ἤθραν ἡ χώρα καὶ τὸν ρίχνουν καὶ 900 ἐννηακόσια το μοναστηρι νὰ μνημονευεται καὶ μένοι πατέρες ὅτι εἶμαι ἁμαρτωλὸς Παρθενίου ἱερομονάχου ἐκατόρθωσα πολλὰ ἀναγκαῖα τοῦ μοναστηριοῦ. Περὶ τῆς Μονῆς Καστρίτσας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ κωδίκων ἔγραψεν ὁ μακαρίτης Λάμπρος¹ μετὰ διαφόρων ἐνθυμήσεων καὶ σημειώσεων σχετικῶν πρὸς τὴν μονὴν Καστρίτσας τῆς ὁποίας περιελάβομεν εἰς τὰς παρούσας Συμβολάς· εὔρομεν καὶ τὰς ἀκολουθούς μὴ ἐχούσας μὲν σχέσεις μὲ τὴν μονὴν, ἀλλὰ χρησίμους διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Μονῶν Δουγκάνου καὶ Ροζινῶν εἰς ἃς ἀναφέρονται:

«† Αἰδεσιμώτατον καὶ ἐν ἱερομονάχοις κυρ. Θεωνὰ τέκνον μου ἠγαπημένο χαίρεις ἐν Κυρίῳ καὶ ἀπὸ τοῦ γέρο Σαμουήλ μετάνοια. καὶ εἰς τὸν κ'' κύρ Πορφύριον μετάνοια· καὶ τὰ εἶτι μοῦ γράφεις τὰ ἀπόλαυσα καὶ ἀπὸ π'' Γαλαντίου μετάνοια. καὶ εὐχαριστῶ σε κατὰ τὴν χάριν σου. καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀνταμείψω. μόνον διὰ τῆς ὥρας δὲν μοῦ ἔλαλα σημά ἀμὴ ἔχεις ὑπομονὴ ἕως τὸν Ἀλασσῶνα νὰ σοῦ τὸ ἀνταμείψω, ὅτι ἤμπορέσω ἔρρωσο τέκνον μου ἔρρωσο 1628 μαΐου 28 Συμεῶν καὶ σὸς ἀδελφὸς καὶ ἀπὸ τὸν Ραφαήλ μετάνοια»².

«Ὅσιώτατε αἰδεσιμώτατε ἄγιε καθυγούμενε κύρ Ραφαήλ τῆς θείας καὶ σεβασμίας μονῆς τοῦ Δηγκάνου χαίρεις ἐν κῶ τὸν ἐν Χῶ ἀσπασμὸν ποιοῦμεν³ τὴν ἀγιωσύνην σου καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θν'' ὁποῖ κοπιάζεις διὰ τὸ μοναστήρι καὶ ὁ μεγαλοδύναμος Θε'' νὰ στὸ πλερώση εἰς τὴν ἄνο ἱερουσαλήμ. καὶ αὐτοῦ μᾶς ἔστηλες (χαρτί; χαράτσι;) τὸ πῶς νὰ στήλω μετρῆς (;) καλογήρους καὶ ἐμᾶς μᾶς ἐπείραξαν ἡ ἀφεντάδες καὶ

¹) Ν. Ἑλληνομνήμων ΙΑ', Α—Β, σ. 28.

²) Ἐν τινι τεμαχίῳ ἐπίστολῃς μετὰ τῶν βιβλίων Καστρίτσας.

³) Ἐν ἑτέρῳ τεμαχίῳ.

οἱ κήδες τοῦτο ποῦ καὶ ημᾶστε λήψη ἀπὸ ἀργύρια καὶ αὐτοὶ οἱ κιλόγηροι ὁποῦ θελομεν νὰ στείλομεν θέλουν χαράτzi πολὴ καὶ ἀνίσος καὶ θέλης στήλη παραμικρὸν ἐξοδεύουν θέλομεν στήλη εἰς τὸν Ἀλασωνα ἀμὴ α δὲν στήλης τὴν ἐξοδεῖα δὲν ἔχομεν μὲ τὶ νὰ τὸ στήλομε».

«Καὶ ἐξ ἑμοῦ τοῦ Γεροδανιῆλ ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ εἰς τὴν εὐγένειαν σας ἄρχων κυρ ἠλια καὶ κυρ Προνο καὶ κυρ Χρῖστο καὶ κυρ ῥουστα μετάνοιες πολλαῖς ποιοῦμεν τὴν εὐγένειαν σας καὶ ἄλο παρακαλοῦμεν τὴν εὐγένειαν σας νὰ μας κάμετε καλοσυνην καὶ εμεῖς θέλομεν τὸ εὐχαριστήσοι. αὐτοῦ ἔρχεται ὁ πνευματικὸς παπᾶ κυρ Πορφύριος καὶ νὰ τὸν δανήσητε τίποτε ἀργυριον νὰ στήλη στο μοναστηρι μὲ τὸν καλογερο ὁποῦ ἔρχεται αὐτοῦ ὅτι δὲν μᾶς ἔλαλον διὰ τῆς ὥρας νὰ τοῦ δοσομεν καὶ κάμετε αὐτὴν τὴν καλοσύνην καὶ εμεῖς θέλομεν εὐχαριστήση τὴν εὐγένειαν σας ὅτι μᾶς ἔστηλαν ἀπὸ τὸ μοναστήρη Χαρζῆ πῶς τὸ ἐπήραξεν τῆς Ἄγαρ τὸ θράσος καὶ εἶνε πολλὰ στενοχορημένος ἀπὸ δουλείας.

† Ὅσιώτατε ἐν μοναχοῖς γερο γιακῖμ ¹ ἤξευρε πῶς ἦρθε ὁ ἄρχων κυρ μῆτρος καὶ ἔστηλε μήα γραφὴ στὸ μοναστηρι καὶ λέγη πῶς νὰ ἔρθῃ ὁ ἡγούμενος γεροδανιῆλ νὰ εὐγουν εἰς τὴν κρίσιν νὰ κριθοῦν διὰ τοὺς μύλους τοῦ βαρθολομοίου ὁποῦ ἔδωσε εἰς τὸ μοναστήρι καὶ λέγει πῶς εἶναι ὁ τόπος ἰδικὸς του καὶ νὰ πηγαίνης νὰ τὸν ἀνταμόσης νὰ τοῦ εἰλῆς νὰ ἔχη ὑπομονὴ ὡς τὴν λαμπρὰ καὶ τότε θέλομεν κριθῆ μὲ αὐτόν».

1864 Ἡ Μονὴ Καστρίση καὶ οἱ Πρωκοματίδες.

Δύο χιλιάδες γρόσια μὲ τζερεμέτισαν οἱ προκωμαδίτες ζὸρ ζορτὰν μὲ χαμὸ μονέδα καὶ μὲ τόκο 2052. Νὰ εἶναι σχωρεμένοι καὶ ὁποῖος ἡγούμενος κατασταθῆ ἔδω εἰς τὸ Μοναστήρι νὰ τοὺς μνημονεύη διὰ πάντα καὶ διὰ πάντα τοὺς ἀδικοῦντας τὴν χώραν ὅσοι ἐγένηκαν ἀρπατζῆδες μὲ λόγον καὶ μὲ χεῖρας των τοὺς ἀδικοῦντας αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ μονῇ ταύτῃ δίχως αἰτίαν ἄδικα ἀδίκων».

1864 Αὐγούστου 6. Ἠγούμενος Παρθένιος ὁ γράψας ².

1865 Μεγάλῃ ξηρασίᾳ καὶ χιόνια.

Ἐν Μηνὶ Ἰουνίου 8 σιμιονω, ὅπου ἕως τας 25 μηνος ἔκαμε ξηρες καὶ αρχισε βροχη οστε εἰς τας 8 Ἰουνίου ἔκανε ψυχρὸς κερὸς ὅπου ἡ ἀνθρώπη ἔλαβον ἀναγκὴν καὶ ἐφορεσαμεν τα φορεματα τοῦ χιμονος ενεκα το κριον· τα δε γενίματα η τιμη 16 γροσια 15 το ταγάρι οστε οπου εμινε αφαγωτο. Εστω εἰς ενθυμησι Καλίνικος Ἠγουμενος Δουραχάνης ³.

¹) Ἐν ἐτέρῳ τεμαχίῳ ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ.

²) Εἰς τὸ Α' ἄγραφον φύλλον Μηναιίου Ἀπριλίου ἐκδόσ. 1843.

³) Μηναιὸν Ἰουνίου Μονῆς Δουραχάνης εὐρισκόμενον ἤδη ἐν τῇ Μονῇ Προφήσεω Ἰηλίου ἐν τῇ Νήσῳ.

1866 Μαρτίου 7. ἔβρεξε καὶ ἔγινε μεγάλη ξηρασία, ἔστιψαν τὰ νερὰ ἔλουθε, εἰς ὅλον τὸν τόπον κτλ κτλ. ¹.

1869. Ἰανουαρίου 12. ἔριξε χιόνι πιθαμὲς 3 σφοδρὸ κρῦο σὲ τρεῖς ἡμέρες πάγωσε ἡ λίμνη ἄκρα σε ἄκρα χάθηκαν πολλὰ ἄρνια τοῦ κόσμου καὶ τοῦ μοναστηρίου πάγωσε καὶ τὸ κρασί ἔκαμε ἡμέρες ἕως 22 τοῦ γιναριοῦ ἔγραψα ἐνθύμιαι. Ἡγούμενος Παρθένιος ².

1869 *Πυρκαϊὰ ἐν Ἰωαννίνοις.*

Ἰουνίου 9. Τρίτη βραδύ ἐκάηκαν τὰ Γιάννενα ἔγραψα ἐνθύμιον Ἡγούμενος Παρθένιος ἱερομόναχος. Τὸ παζάρι ἐκάηκεν ὅλον.

1870 *Ἀνθίμος καὶ Θεόκλητος Ἡγούμενοι Παλιοῦρης.*

Χίλια οκτακοσία ἑβδομιντα νοεβρίου ἦκοσι αναπαυθη ὁ μακαριτης Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλιοῦρης Ἀνθίμος καὶ πατρίς του ἦτο ἀπο χοριον Αραχοβίτσα πλησιον τῆς μονῆς Παλιοῦρης Εὐνια τους ἡ μνήμη ³.

1877. Σταχιλία οκτακοσία ἑβδομιντα ἑπτὰ νοεμβρίου 29 εἰκοσι ενεα ἐπροβιδαστη ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παλιοῦρης ὁ Θεόκλητος παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως Ἐπισκοποῦ Βελλὰς κυρ Βασιλείου ἐπίτροπος ευγενέστατος Σακελλάριος Ἰωαννηνων.

Ὁ Ἡγούμενος Παλιοῦρης Αρχιμ. Θεόκλητος μὲ τζίφραν ⁴.

1874 *Σφοδροὶ ἄνεμοι.*

Σεπτεμβρίου 8. ἤρχισε νὰ φυσᾷ σφοδρὸς ἄνεμος βορειος καθημερινῶς ἡμέρας σαράντα ὄλοκλήρους.

1874 *Χρῦσανθος Ἡγούμενος Ἀγίου Παντελεήμονος.*

Μονὴ Παντελεήμονος ὁ ελαχιστος ἐν μοναχοῖς Χρῦσανθος Ἡγούμενος Παντελεήμονος ⁵.

Σφοδρὸς θανατηφόρος χειμῶν.

Ἐγινε χειμῶν μέγας ἀπο εἰκοσι Ἰανουαρίου μέχρι 20 Μαρτίου χειμῶνας ξηροβόρειος καὶ γενικὸς καὶ πολὺ μᾶλλον εἰς τὰ θερμὰ κλίματα

¹) Τυπικὸν τῆς Μονῆς Καστρίτης.

²) Εἰς τινὰ φυλλάδα τοῦ Μοναστηρίου Καστρίτης ἐνθα ἀνωτέρω.

³) Ἱερῶν Συνόδων Δαψιλεστάτη Συλλογὴ τ. Α'. Παρισίων 1761 σελ. 118.

⁴) Δαψιλεστάτη Συλλογὴ ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 119.

⁵) Μηναιὸν Ὀκτωβρίου τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος.

ἀπέθανον πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ψῦχος τὴν 30 Ἰανουαρίου ἡμέρα τετάρτη ἦτο γενικὴ κατοροὴ ἀνεμοχαλάζι μὲ χιόνι καὶ πολλὰ μέρη ἐπάγωσαν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἀπέθανον τὰ δὲ πρόβατα χάθηκαν εἰς ὄλα τὰ μέρη.

Παρθένιος Ἡγούμενος Καστριτσης.

1879. Ἐκλεψαν τὸ Μοναστηρι ὀκτωβρίου 2. ἐπῆραν δισκοπότηρο ἄσημένιο βαγγέλιο ἄσημένιο θυμιατὸν ἄσημένιο στεφάνι ἄσημένιο μιὰ ζέο ρούσικη καὶ ἐνα φελονι ρούσικο ἓνα ζευγάρι ἄσημένια δεσποτικά καὶ ἄλλες δύο ζεύγες ἱερατικά τὸ ὄλον ἔκαμαν λίρες 50 ἦτε πενήνια λίρες ἔγραψα ἐνθύμισι ἡγουμενος Παρθενιος τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου Καστριτσης¹⁾.

1884 Ἀφιξις Πρίγηπος Σαξωνίας.

Μαΐου 22. Ἡμέρα τρίτη εἶρθε ἓνα Βασιλόπουλο εἰς τὸ Μοναστηρι ἦταν ἀπὸ τὴν Σαξωνίαν τῆς Γερμανίας ἔγραψα ὡς ἐνθυμιον Ἡγουμενος Παρθένιος τοῦ Μοναστηρίου Καστριτσας²⁾.

1888 Τραγικὸς θάνατος Ἡγουμένου.

Νοεμβρίου 26 ἡμέρα ζ'. Σάββατον ἐπέφουσκεν: ὅταν ἔγινε ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ μακαρίτου Ἡγουμένου Κωνσταντίου ἀπὸ τοὺς λιστάς ὡς καὶ τί πικρότατον θάνατον τοῦ ἔδοσαν ἀπιστοι ἀδυνατὸ νὰ το γράψου: Ἀδελφοί μου καὶ πατερες σταν ἐνθυμουμε ανατρομάζω καὶ το σιμιόνω διὰ νὰ ἐβρίσχετε. Ταπινος Ἀναστάσιος ἱερεὺς ἀπὸ Χ. Κλαζιάδου³⁾.

¹⁾ Τελευταῖον ἄγραφον φύλλον περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων.

²⁾ Μηναιὸν Ἀπριλίου Μονῆς Καστριτσης πρῶτον ἄγραφον φύλλον.

³⁾ Τελευταῖον φύλλον σελ. 528 Τριωδίου Ἐνετίκου 1820 Μονῆς τοῦ Ὄρους.